

קונטרס

י'קרא דמלכא המבואר

מכבוד קדושת מרן
בעל היקרא דמלכא זיע"א

פרשת אחו"ק

עם ביאור משולב על דברי קדשו
והוספת ציונים והערות

נערך ע"י הרב"ג ר' אברהם זילבר שליט"א
בן מורנו ראש הישיבה שליט"א

כל הזכויות שמורות

למכון "מעיינות הרים"

להוצאת ספרי הצה"ק לבית זוועהיל
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

רח' האדמו"ר רבי שלמה מזוועהיל, בית ישראל

ת.ד. 5088 ירושלים 91050

טל: 052-7646061 פקס: 02-5326464

דוא"ל: 5326464@gmail.com

יו"ל בסיוע הצה"ק זוועהיל

עיצוב ועימוד:

סוף פסוק – 0583256900

סוף
פסוק

בסוף, עימוד טוב קבע

אח"ק

תש"כ

פרשת אחרי שקוראים גם ביו"כ, ומוכא (זוה"ק ח"ג נו.) שסגולה להוריד דמעות בעת הקריאה לכפר כל עוונותיו. כי במיתת בני אהרן כתיב (לעיל י, ו)

ביאורים

פרשת אחרי, ידוע שקוראים אותה גם ביום הכפורים^א, ומוכא בפוסקים ומקורו בזוה"ק ח"ג (נז:), שסגולה להוריד דמעות בעת הקריאה לכפר כל עוונותיו^ב, כי במיתת בני אהרן כתיב (לעיל י, ו), 'ואֲחִיכֶם כָּל בֵּית יִשְׂרָאֵל

סגולה להוריד דמעות בקריאת אחרי מות ביוה"כ • בעבודת הקרבנות יש זכות גדולה לבעל חי דלא כהושבים מה התועלת בזה • אדם יתחזק בדעתו במעלה שהיסורין מכפרים עליו • בבני אהרן היה אהבה בתגבורת והביא לשבירה.

ציונים והערות

קריאת הפסוק אחרי מות שני בני אהרן ולהוריד דמעות על סלוקן של צדיקים, והוא סגולה לכפר עון שלא ימותו בניו בחייו. והעיקר בזה שעל ידי זה יתן לב לשוב מעבירות שבידו, והחי יתן אל לבו (קהלת ז, ב) אם בארזים נפלה שלהבת, מה יעשו אזובי קיר (מועד קטן כה, ב). ואם בצדיקים כאלו פגעה בהם מדת הדין על חטא קל כאשר [חכמים] הגידו איך הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים כמו שכתוב בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד (ויקרא י, א) וכן דרשו חכמינו זכרונם לברכה נורא אלקים ממקדשיך (תהלים סח, לו) אל תקרי ממקדשיך אלא ממקודשיך, בשעה שהקדוש ברוך הוא עושה דין במקודשיו, מתירא ומתעלה ומתקלס (זבחים קטו, א) ומה יעשו מלאי עון הלא הימס ימס לבב אנוש אשר עצמו חטאיו ופשעיו רבו מלמנות ואשמתו גדלה לשמים והרי זה כבי יתן ויצטער על מיתת הצדיקים. וגם ישתתף בצרת אהרן אביהם קדוש ה' כי תקראנה אותו כאלה, ויתן מורך בלבבו לב האבן ויעתר אל ה' וירצהו וישוב אל ה' וירחממה ותהיה תשובתו רצויה ומקובלת ביותר בעת ההיא בזכות הצדיקים הללו.

א. ראה בית אהרן בפרשתנו: 'אאמו"ר זצוקל"ה כשהיה קורא בשבת זה פ' יוה"כ. היה לו גיעגועין גדולים על יוה"כ כמעט עד כלות הנפש. והיה אומר משל כשרוקחין מרקחת קודם נשואין בשביל הנשואין. טועמין מן המרקחת גם בשעה ההיא. וכך בשבת זו צריך להתעורר בהתעוררות קדושת יוה"כ'. ב. ראה זוה"ק פרשת אחרי מות (נז:): 'תאנא א"ר יוסי בהאי יומא דכפורי אתתקן למקרי פרשתא דא לכפרא לישראל בגלותא, בגין דא סדרא דיומא דא הכא אסתדר ובגין דמיתתהון דבני אהרן מכפרא על ישראל, מכאן אוליפנא כל ההוא בר נש דיסורי דמאריה אתיין עליה כפרא דחובי אינון, וכל מאן דמצטער על יסוריהון דצדיקייא מעבירים חובייה דלהון מעלמא, ועל דא ביומא דא קורין אחרי מות שני בני אהרן, דישמעון עמא ויצטערו על אבודהון דצדיקייא ויתכפר להון חובייהו, וכל דמצטער על אבודהון דצדיקייא או אחית דמעין עלייהו קודשא בריך הוא מכריז עליה ואומר (ישעיה ו) וסר עונך וחסאתך תכופר, ולא עוד אלא דלא ימותון בניו ביומוי ועליה כתיב (שם ג) יראה זרע יאריך ימים וגו'. וראה מטה אפרים (תריט, נא): 'נוהגין אנשי מעשה למרר בבכי בעת

ואחיכם כל בית ישראל יבכו את השרפה אשר שרף ה', היינו כפרת הכלל. והנה ביוכ"פ עצם היום מכפר (ע"י רבינו בחיי ויקרא כג, כח) ולרבי מכפר אפילו בלי תשובה (יומא פח:) ועבודת יוכ"פ מבע"ח פרים שעירים אילים, והתעסקות בבע"ח ע"י זריקה שחיטה ושריפתם, שעל ידם באה ריצוי והכפרה ומחילת כל עוונותם, ושכירת

ביאורים

בגמרא יומא (פה:), יום הכפורים מכפר אפילו בלי תשובה.¹

ועבודת הקרבנות של יום הכפורים היתה מבעלי חיים, פרים שעירים אילים², והתעסקות הכהן בבעלי חיים הללו שקריבים על גבי המזבח היה ע"י זריקה שחיטה, ושריפתם על גבי המזבח, או בבית הדשן³, שעל ידם באה ריצוי והכפרה ומחילת כל עוונותם

יבכו את השרפה אשר שרף ה', היינו שהשריפה אשר שרף ה' היה כפרת הכלל⁴, ולכן העת גרמא ביום הכפורים לעורר בכי על השריפה אשר שרף ה' בשביל שיתעורר שוב פעם הכפרה שהיתה בזמנא⁵. והנה ביום כפורים מצינו שלא רק עבודת היום מכפרת אלא אפילו עצם היום מכפר (ע"י רבינו בחיי ויקרא כג, כח)⁶, ולפי דעת רבי הקדוש

ציונים והערות

כן ראויים להספד ובכיה'. ה. ז"ל רבנו בחיי (ויקרא כג, כח): 'מה שהזכיר הכתוב כאן לשון כפרה ולשון עצם, מפני שלא תאמר כיון שלא הזכיר קרבן בפרשה, אם אין מקדש ואין קרבן אין יום הכפורים מכפר, לכך בא לומר שאין הכפרה תלויה בקרבן ולא בשום דבר אחר אלא עיצומו של יום מכפר, ויש לו סגולה זו שהוא מכפר, ובלבד לשבים, וכענין שדרשו מלשון אך בעשור וכענין שהזכרת'. וראה עוד אור החיים שם: 'זה הטעם כי יום כיפורים הוא, פירוש כי עיצומו של יום מכפר, ויש לך אדם שהזמן מכפר עליו והוא עסוק במלאכתו, והמשכיל על דבר עיצומו של יום לבבו יבין המכפר כי הוא האדון המאיר היום לסגל סגל דבר זה'. ו. ז"ל הגמרא: 'תניא רבי אומר, על כל עבירות שבתורה בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה יום הכפורים מכפר, חוץ מהלועג על חבירו ומגלה פנים בתורה ומיפר ברית בשר, שאם עשה תשובה יום הכפורים מכפר ואם לא עשה תשובה אין יום הכפורים מכפר'. ז. כמו ששינוי יומא (יה:). 'ערב יום כפורים שחרית מעמידין אותו בשער מזרח ומעבירין לפניו פרים ואילים וכבשים כדי שיהא מכיר ורגיל בעבודה'. ח. יש לציין שלא כל הקרבנות היו עולין על גבי המזבח, דהפר ושעיר הנעשה בפנים נשרפים מחוץ למחנה כדין חטאת שהובא דמה לפנים.

ג. ראה מה שכתב רבינו לקמן תשל"ג: 'הנה הפרשה מיוחדת לקריאה ביוכ"פ שהוא יום סליחה וכפרה, ובדואי כל סדר התפילות והקריאות ועבודות היום הכל כאשר לכל הוא כדי לכפר על נפשותינו, ולכן אמרו ז"ל (זוה"ק ח"ג נז:): כל המוריד דמעות בעת קריאת מיתת בני אהרן מוחלין לו על כל עונותיו'. וראה עוד פרשת שמייני תשכ"ח: 'ולכן נשאר לנו לדורות שבקריאת מיתת נז"א נתכפר לנו כל עוונותינו כיוה"כ, כי כל בית ישראל יבכו את השריפה אשר שרף ה', היינו שנעשה בהשגחה ולא ע"י חטאם כדי שיהיה תמיד כפרה בזכרם'. ד. בפשטות טעם הבכיה היא על עצם הפטירה, או כי הכתוב אסר לאהרן ובניו לבכות עליהם ורצה שבני ישראל ימלאו את מקומם בבכיה הזאת. אבל רבינו מבאר דהבכיה היא מחמת ששריפתם באה לכפר על הכלל, וכדבריו מבאר האלשיך הק' שם: 'ושמא תאמרו הנה זה הוא בהנחת היותם צדיקים, אך מהמיתה אשר היתה בהם יורה כי לא כשרים היו ולמה יבכו. לזה אמר יבכו את השריפה וכו', לומר ראו עתה כי צדיקים גדולים היו וראויים להספד ולכפרה לדור. כי הלא דרך הרשעים שישולחו ביד פשעם, כי הכח טומאה שעשו בחטאם הוא הפוגע בהם כנודע. אך אלו לא כן, כי אם אשר שרף ה' כבכודו ובעצמו. ואין זה כי אם לרוב צדקתם, ועל

מחיצת הברזל שהבדיל בינם לאביהם שבשמים, וביטול הדינים, ונעשים המתקות יחודים עליונים והתקרבות, והמשכת השפעות גדולות.

והנה בר דעת המתבונן בכל זה כמה גדול זכות אותו הבע"ח, ורום גורלו הגורם את זה, ומה ה' זכותו יותר משאר בע"ח אחרים העומדים ברפת ואוכלים עשב שלא זכו לזה, והנה בודאי אינו עולה להמבין לחשוב מה פשעו ומה חמאתו של אותו בע"ח הנקי מכל עון ואינו יודע כלום שמצעים אותו, שופכים דמו, שורפים בשרו, ומי יודע גודל צערו שנפל בידי רוצחים בבית המטבחיים ורואה כמה מחבריו דמיהם נשפכים בלי רחמנות, ועושים משחק מדמי נפשות נקיים, ומיד יבוא גם תור שלו, ולפי דעתו הקטן של הבע"ח, מה רוצים ממנו מה הנאה יש להם ומה מרויחים שמצעים אותנו, והנך רואה שהמבין המאמין מתפלל בהיפך על גודל זכותו.

ביאורים

כאשר שופכים דמו שורפים בשרו להקריבו על גבי המזבח, ואותו טיפש יחשוב מי יודע גודל צערו של הבעל חי שנפל בידי רוצחים בבית המטבחיים, ורואה כמה מחבריו דמיהם נשפכים בלי רחמנות, ועושים כביכול משחק מדמי נפשות נקיים כאשר חלקם זורקים על המזבח בצורות שונות, ומיד יבוא גם תור שלו, ולפי דעתו הקטן של הבעל חי, יקשה לבעל חי הזה מה רוצים ממנו, מה הנאה יש להם ומה מרויחים שמצעים אותנו. והנך רואה איך יש שתי דעות קוטביות הפוכות זו מזו, שהמבין המאמין מתפלל בהיפך על גודל זכותו של הבעל חי, ואילו הטיפש חושב שהכל לריק ח"ו.

ושבירת מחיצת הברזל שהבדיל בינם לאביהם שבשמים, וביטול הדינים, ונעשים ע"י הקרבנות המתקות יחודים עליונים והתקרבות והמשכת השפעות גדולות.

והנה בר דעת המתבונן בכל זה, הרי יכול להתפעל כמה גדול זכות אותו הבעל חי שזכה להיות נקרב על גבי המזבח^ט, ורום גורלו הגורם את זה, ומה ה' זכותו יותר משאר בעל חיים אחרים העומדים ברפת ואוכלים עשב שלא זכו לזה. והנה בודאי אינו עולה להמבין מחשבת שטות כמו שיחשבו הטפשים, לחשוב מה פשעו ומה חמאתו של אותו בעל חי הנקי מכל עון ואינו יודע כלום, שמצעים אותו,

ציונים והערות

הבעל להכעיס את בוראי אמר לו אליהו פר פר תירא לך עמהם ואל ימצאו עליה שכם ששמו של הקב"ה מתקדש על אותו שעמי כך מתקדש עליך אמר לו וכך אתה מיעצני שבועה איני זז מכאן עד שתמסרני בידם שנא' (שם) ויקחו את הפר אשר נתן להם ומי נתן להם אליהו ואתה למד מאליהו שאמר להם ויתנו לנו שנים פרים ועוד אמר להם בחרו לכם הפר האחד ועשו ראשונה ולבסוף כתיב ויקחו את הפר אשר נתן להם לכן כתיב מלפנו מבהמות ארץ.

ט. ראה מדרש (במ"ד ט, כ) לגבי השני פרים שהקריב אליהו בהר הכרמל אחד לה' ואחד נתן לעובדי הבעל, ואמרו במדרש שם: 'ופרו של אליהו מיד נמשך אחריו והפר שעלה לשם הבעל נתקבצו כל נביאי הבעל ונביאי האשרה ולא יכלו לזוז את רגלו עד שפתח אליהו ואמר לו לך עמהם השיב הפר ואמר לו לעיני כל העם אני וחבירי יצאנו מבטן אחת מפרה אחת וגדלנו במרעה אחד והוא עלה בחלקו של מקום ושמו של הקב"ה מתקדש עליו ואני עליתי בחלק

ובאמת אדם ובהמה תושיע ה' (תהלים לו, ז): בני אדם הדומים בדעתם לבהמה שמצמצעים הם מיסוריהם, כי עיקר יסורים בהעדר הדעת. והנה גם בני אדם גם בני איש הסובלים יסורים ומצטערים בין מדעתם ובין שלא מדעתם, אין שום דבר בעולם בלי השגחה עליונה מהבורא, והכל כאשר לכל יבוא על מקומו המגיע לו ולנחת רוח למי שאמר ונעשה רצונו.

והנה בבני אהרן ה' בנפשם האהבה יותר מהיראה, הגם שצריך להיות היראה מלתא זמרתא, היינו שהיראה תהי' בחי' אשה וכלי להאהבה, וזה שהיתה

❧ ביאורים ❧

יראו שהיסורין יבואו עליהם בין מדעתם ובין שלא מדעתם, כי הרי אין שום דבר בעולם בלי השגחה עליונה מהבורא, והכל כאשר לכל יבוא על מקומו המגיע לו, ויש מטרה עליונה ותיקון בכל דבר אפילו כשאנו מובן לנו, ולנחת רוח למי שאמר ונעשה רצונו, ואם בין כה וכה יגיע עליו יסורין, עדיף לו להיות ערום בדעת ולקבל יסוריו באהבה ולכל הפחות יהיה לו על ידיהם מזבח כפרה באהבה יא.

והנה בבני אהרן ה' בנפשם גודל האהבה יותר מהיראה יב, הגם שבאמת צריך להיות היראה מלתא זמרתא לגבי מידת האהבה יב, היינו שהיראה תהי' בחי' אשה וכלי להאהבה, כי

ובאמת כתיב (תהלים לו, ז): 'אדם ובהמה תושיע ה', אלו בני אדם הדומים בדעתם לבהמה, ויש לבאר הכונה על דרך זה, כי גם האדם פעמים מגיעים עליו יסורים לכפר על עוונותיו, והאדם המבין מקבל על עצמו היסורין ושמה בכפרה שבהם, אבל מי שאינו מתבונן בטובה שביסורין הרי הוא מתמרמר טובא למה מגיע עליו יסורין, ולכן תמצא מי שמצטערים הם מיסוריהם כדעתם הקטנה של אותם בעלי חיים למה ינזקו, כי עיקר יסורים בהעדר הדעת, כשאנו מתבוננים בטובה שיש ביסורין, והנה גם בני אדם גם בני איש הסובלים יסורים ומצטערים, אם רק יתבוננו

❧ ציונים והערות ❧

י. על משקל הגמרא בחולין (ה): 'ואמר רב יהודה אמר רב אלו בני אדם שהן ערומין בדעת ומשימין עצמן כבהמה'. יא. ראה גמרא ברכות (ה): 'אמר רבא אמר רב סחורה אמר רב הונא כל שהקדוש ברוך הוא חפץ בו מדכאו ביסורין שנאמר וה' חפץ דכאו החלי יכול אפילו לא קבלם מאהבה תלמוד לומר אם תשים אשם נפשו מה אשם לדעת אף יסורין לדעת ואם קבלם מה שכרו יראה זרע יאריך ימים ולא עוד אלא שתלמודו מתקיים בידו שנאמר וחפץ ה' בידו יצלח'. יב. ראה ספר מי השלוח (פרשת אחרי): 'ואל יבא בכל עת אל הקדש. כמו שבעולם הזה נקרא תאות הממון כל חפץ וזאת גובר על כל החמדות, כי זה התאוה היא חמדה כוללת

שיוכל להשיג על ידה כל התאוות, כן דברי תורה נקראים כל עת וגם כל חפץ, כי דברי תורה כוללים כל הטובות וכל הישועות, לכן זה היום הכפורים כולל כל העתים, כי בזה היום המיוחד השי"ת מגלה מצחו רעוא דרעוין ומראה עומק אהבתו לישראל ובפרט במקום קדש הקדשים שם הוא כלל הכל וזה נקרא כל עת, וכן איתא בתורת כהנים (פרשת אחרי) ואל יבא בכל עת זה יום הכפורים, ולכן מזהיר השי"ת לכהן גדול שאל יבוא בכל עת, היינו בהתפשטות אהבה ושמחה לא תבוא, רק תבוא בצמצום ויראה ודרך ארץ ולכן נסמך זה לפרשת נדב ואביהוא. יג. רבינו רומז לדברי הגמרא בברכות (ג): 'ואמר רבי חנינא הכל בידי שמים חוץ

(האהבה) בתגבורת יותר מדאי (נהי') בחי' שביה"כ, בחי' חסרי בגדים נכנסו (ויק"ר ב, ו) ולזה ואל יבוא בכל עת - אלא כתונת בד קודש ילבש. ובואת יבוא אהרן בפר, ובני אהרן חשו על צער בע"ח, לקחו קטורת.

ביאורים

(ויק"ר כ, ו) טי, שהיה כאן בחינת 'חסרי בגדים נכנסו', כי כביכול לא היה להם בחינה של בגדים להלביש בהם את האהבה, ולזה באה האזהרה לאהרן הכהן (ויקרא טז, ב): 'וְיָאֵל יָבֹא כָּבֵל עַתָּה אֶל הַקֹּדֶשׁ מִבֵּית לְפָרֶכֶת אֶל פְּנֵי הַפָּתָח אֲשֶׁר עַל הָאֹרֶן וְלֹא יָמוּת', כלומר שלא יבוא אל הקודש בתגבורת מדת האהבה כי זה יכול להיות בחינת שבירה ומיתה, אלא (ויקרא טז, ד): 'בְּתִנְתָּ פֶדָה יִלְבָּשׁ', כלומר ילביש את האהבה

העיקר הוא מדת האהבה, אך מכל מקום צריך שגם מדת היראה תהיה בתוקפה, וזה שאצל נדב ואביהוא היתה האהבה בתגבורת יותר מדאי לעומת מדת היראה נהי' בחינת שבירת הכלים, כי לעולם כל מדת אהבה צריכה כלי של מדת היראה, שלא יבוא ח"ו להקל ראש, ולפי שכאן לא היה הכלי של היראה מותאם לגודל אהבת ה' שבערה בקרבם, נכנסו שלא באופן הראוי ונעשה שבירה"ד, ולכונה זו רמזו חז"ל

ציונים והערות

היראה היא הכנה אל האהבה, וכפי ההכנה כן בא גודל וערך האהבה, שהיראה בחי' כלי וגבול וצמצום לגבי האהבה. אמנם אם בא האהבה במדה מרובה יותר לפי ערך היראה, ואין כלי להתלבש בה, עי"ז בא ח"ו לשבירת הכלים, בבחי' בקרבתם לפני ה' וימותו, ואין זה התכלית להתקרב לבלי תכלית ולהתבטל, כי הקב"ה התאוה דירה בתחתונים (תנחומא בחקתי ג) והכלים הם המעש"ט ונקראים לבושים ובגדים (עי' רש"י ר"פ נח'). טו. ז"ל המדרש: ר' מני דשאב ורבי יהושע דסכנין ור' יוחנן בשם ר' לוי אמרו בשביל ד' דברים מתו בני אהרן ובכולן כתיב בהם מיתה על שהיו שתויי יין וכתיב בו מיתה שנאמר (ויקרא י) יין ושכר לא תשת ועל ידי שהיו מחוסרי בגדים וכתיב בו מיתה שנאמר (שמות כח) והיו על אהרן ועל בניו ומה היו חסרין מעיל שכתוב בו מיתה שנאמר (שם/שמות כח/) והיה על אהרן לשרת ועי" שנכנסו בלא רחיצת ידים ורגלים שנאמר (שם/שמות ל) ורחצו ידיהם ורגליהם ולא ימותו וכתיב בבאם אל אהל מועד ירחצו מים ועי" שלא היו להם בגדים וכתיב בו מיתה הה"ד (במדבר ג) וימת נדב ואביהוא אבא חנין אומר עי" שלא היה להם נשים דכתיב וכפר בעדו ובעדו ביתו ביתו זו אשתו.

מיראת שמים שנאמר ועתה ישראל מה ה' אלהיך שואל מעמך כי אם ליראה אטו יראת שמים מילתא זוטרתא היא והאמר רבי חנינא משום רבי שמעון בן יוחי אין לו להקדוש ברוך הוא בבית גנזיו אלא אוצר של יראת שמים שנאמר יראת ה' היא אוצרו אין לגבי משה מילתא זוטרתא היא דאמר רבי חנינא משל לאדם שמבקשים ממנו כלי גדול ויש לו דומה עליו ככלי קטן קטן ואין לו דומה עליו ככלי גדול. וראה עוד ספר מאור ושמש (פרשת אחרי): 'זהנה זה ידוע שעיקר עבודת האדם להבורא ברוך הוא הוא מאהבה כי לית פולחנא כפולחנא דרחימא, כן איתא בזוה"ק (ח"ג רסז). שעיקר העבודה הוא האהבה, הגם שצריך האדם להקדים מדרגת יראה קודם מדרגת אהבה אבל אינו עבודה עיקרית רק עבודת אהבה היא העיקר. ואחר עבודה זאת רצה לומר כשבא אדם לעבודה זאת לאהוב ה' ולעבוד אותו מחמת גודל תשוקתו יתברך ואהבתו אחר כך בא למדרגת יראת הרוממות יראת הבושה הגדולה מפני גדולתו ורוממותו כדאיתא בספרים הקדושים'. יד. ראה מה שכתב רבינו לעיל תשי"ב: 'ידוע כי אחרי היראה בא מאליו האהבה שדרכו של איש - היא האהבה לחזר אחר אשה (קידושין ב:) היא אשה יראת ה', כי

עפ"י דאיתא בספר מאור עיניים (פר' זו עיי"ש) בחי' אליהו - שם ב"ן בחי' מ"נ (ליקוטי תורה ארז"ל מלכים ב) אשה, בחי' התעוררות קדושה, בחי' התגלות

ביאורים

התעברה בנשמת אליהו הנביא זכור לטוב הוא פינחס הכהן. ויש לבאר על פי דאיתא בספר מאור עיניים (פר' זו) ז', כי בחי' אליהו עולה בגימטריא כמו שם ב"ן שהוא הוי"ה במילוי ה', יוד ה' ו' ה' והוא בחינת מיין נוקבין י", וכידוע דיש ארבע אופנים איך למלאות את השם הוי"ה, והאופן האחרון מילוי ב"ן הוא כנגד בחינת המלכות שהוא בחינת אשה המקבלת

במדת היראה, ו'פואת יבא אהרן אל חקדש קפר בן קר לחטאת ואיל לעלה, ובני אהרן לא רצו להקריב קרבן בהמה כי חשו על צער בעלי חיים, ולכן לקחו קטורת.

אליהו בחי' שם ב"ן ובחי' מ"ן • התגלות חורבות ירושלים ע"י תפילה על היראה

איתא בזוה"ק טז, שנשמת נדב ואביהוא

ציונים והערות

א' נכנסתי לחורבה א' מחורבת ירושלים להתפלל ובא אליהו ז"ל וכו' (ברכות ג א) רצה לומר שהוא נכנס להתפלל הוא לשון דביקות לדבק מה שנחרב מחורבות ירושלים הוא יראה שלם ונפלה בשבירה ונחרב בא אליהו הוא בחינת מ"נ ושומר לי על הפתח המתין על פתח הגוף הוא הדבור שיעלה מ"נ על ידי בחינת אליהו עד שסיימתי תפילתי רצה לומר שכל תפילתי כולה היה מעלה מ"נ על ידו לאחר שסיימתי א"ל שלום עליך רבי ר"ל כיון שע"י תפלתו ודבורו היתה התעוררות בחינת מ"נ נקרא רבי והוא תלמידו שהוא גרם השפע בבחינת רב המשפיע לתלמידו והשיב לו שלום עליך רבי ומורי כי עכ"פ העיקר על ידי בחינת אליהו הועלה המ"נ והוא הנורה הדרך ילך בה למעלה לגרום השפע והבן לכן כתיב אחרי מות שני בני אהרן והם נדב ואביהוא שידוע שהם נצמדו יחד והיו לבחינה א' בנשמת פנחס זו אליהו והם הבחינת מ"נ כנודע ולכן אמר בזאת יבוא אהרן אל הקודש על ידי בחינת זאת בחינת אליהו צריך לבוא המ"נ אל הקדושה למעלה והבן'. יח. ראה מאור עינים (פרשת נח): 'אך דנודע שהכל תלוי באתערותא דלתתא והוא בחינת מ"ן, כי תיאובתא דנוקבא לגבי דכדורא, ואנחנו עם בני ישראל נקראים בחינת נוקבא לגבי קב"ה, וכשאנו מתעוררים לדבק בבוראינו יתברך מלמטה למעלה אנו מעוררים כביכול תשוקה בבוראינו יתברך להשפיע לנו כל טוב סלה וממורידים השפעה מלמעלה למטה בשפע וברכה ורחמים וחיים ושלוה'.

טז. ראה זוה"ק פרשת פנחס (רז): 'רבי שמעון הוה יתיב ולעי בפרשתא דא, אתא לקמיה ר' אלעזר בריה, א"ל נדב ואביהוא מאי עבידיתייהו בפנחס אי לא הוה פנחס בעלמא כד מיתו ובתר אתא לעלמא ואשלים דוכתייהו שפיר אבל פנחס בעלמא הוה (ס"א) וסגן קאי) ונשמתיה ביה בקיומא קאי, א"ל ברי רזא עלאה הכי והכי הוא דבשעתא דאסתלקו מן עלמא לא הוו מתטמרין תחות גדפי טנרא קדישא, מ"ט בגין דכתיב (במדבר ג) ובנים לא היו להם דאזעירו דיוקנא דמלכא דהא אינון לא אתחזון לשמשא בכהונא רבה, בשעתא דקני פנחס על ברית קדישא ועאל בגו כמה אוכלוסין וסליק לון לגיפין על רומחא לעיניהון דכל ישראל כד חמא שבטא דשמעון בכמה אוכלוסין דאתו לגביה פרחא ונשמתיה מניה ותריין נשמתין דהוו ערטיראין בלא דוכתא אתקריבו בה ואתכלילו כחדא ואתהדרת נשמתיה כלילא רוחא דאתכליל בתרין רוחין ואתתקפו ביה כדין רווח דוכתייהו למיניה כהנא (רבא) מה דלא (אתחזי) מן קדמת דנא'. יז. ז"ל המאור עינים: 'אחרי מות שני בני אהרן וגו' דבר אל אהרן וגו' בזאת יבוא אהרן אל הקודש ידוע שכל התעוררות צ"ל על ידי מ"נ והנה בחינת מ"נ הוא בחינת אליהו כנודע ונמצא כל העלאת מ"נ של כל אדם הוא על ידי בחינת אליהו שיש בחינה זו בכל אדם הכולל הכל ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה נגלה אליו אליהו כי כל מה שהיה בחינת הסתרה נגלה אליו על ידי צדקתו כי בכל אדם יש בחינת זו אבל הוא בהסתרה וזהו שאמר ר"י פעם

הסתרה והתחלת התגלות חורבת ירושלים, ירושלים הוא בחי' שלימות היראה, אין מחסור ליראיו (תהלים לה, י), חורבת ירושלים בחי' נפילת היראה, ותפילה על שלימותה הוא בחי' אליהו זה פנחס (ילקוט פר' פנחס), שהי' נשמת נדב ואביהוא בני אהרן (זוה"ק ח"ג ריז), בחי' מ"נ.

ביאורים

משמעותה חורבן היראה ושכירתה ח"ו בעוונות ה", וכאשר אדם מתחזק ביראה ומתפלל לפני השי"ת, הרי הוא בונה את חורבות ירושלים. ומדת היראה ממלאת גם את כל החסרונות הגשמיים, דכתיב (תהלים לה, י), **אין מחסור ליראיו**. ונמצא דלביאור הרה"ק בעל המאור עינים, חורבת ירושלים היא בחי' נפילת היראה, ותפילה על שלימותה הוא בחי' אליהו זה פנחס כ"א, ולכן אמרו שהי' בו נשמת נדב ואביהוא בני אהרן (זוה"ק ח"ג ריז), והם היו בחי' מיין נוקבין לעורר ההשפעה העליונה כ"ב.

מהזכר, ובסדר הבריאה נקבע שאין שום שפע עליון יורד מלמטה אם לא קדם לזה התעוררות התחתונים והוא הנקרא 'מיין נוקבין', ושם ב"ן שבגימטריא אליהו הוא בחינת מ"ן ט'. ובזה מבאר שם הרה"ק בעל המאור עינים, כי כל פעם שהאדם מתעורר להדבק בכוראו, הרי יש כאן בחינת התעוררות קדושה, שהיא בחינת התגלות הסתרה של כבודו יתברך שאינו נגלה, והתחלת התגלות חורבת ירושלים, כי גם ירושלים הוא בחינת שלימות היראה, כנרמז בשמה - ירא שלם², וחורבת ירושלים

ציונים והערות

אותו ירושלים כמו שקראו שניהם יראה שלם ירושלים'. **כא**. ראה ילקוט שמעוני פרשת פינחס (תשעא): 'אמר רבי שמעון בן לקיש פינחס הוא אליהו. א"ל הקב"ה אתה נתת שלום בין ישראל וביני בעולם הזה אף לעתיד לבא אתה הוא שעתיד ליתן שלום ביני לבין בני שנאמר הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא לפני בוא יום ה' וגו' והשיב לב אבות על בנים'. **כב**. ראה במאור עינים בסוף דבריו שמבאר כן, דנדב ואביהוא היו בחינת מ"ן.

ט. ראה לקוטי תורה (ספר מלכים ב): 'ועל אליהו בסערה השמים אליהו סוד ב"ן והוא מ"ן לכן עולה מתנת לעילא וכן חנוך'. **כ**. ראה מדרש (ב"ר נה, י): 'אברהם קרא אותו יראה שנאמר ויקרא אברהם שם המקום ההוא ה' יראה, שם קרא אותו שלם שנאמר (בראשית יד) ומלכי צדק מלך שלם אמר הקדוש ברוך הוא אם קורא אני אותו יראה כשם שקרא אותו אברהם, שם אדם צדיק מתרעם, ואם קורא אני אותו שלם אברהם אדם צדיק מתרעם, אלא הריני קורא

קריאה מעוררת

אדם יבול לעורר בשבת זו את קדושת יוהכ"פ

הקריאה של הפרשה מיוחד ליוכ"פ ואומרים העולם שהקריאה מעורר הזמן
וסגולתו לעורר מחילה סליחה וכפרה.

ואתא במדרש על הפסוק ואל יבוא בכל עת אל הקודש, היינו שיכול לבוא
בכל עת שירצה רק בסדר הזה, בזאת יבוא אהרן אל הקודש בפר וכו',
ר"ל שבדיו לעשות העת בחינת הקריאה מעורר הזמן, וזה הבחינה בעתה
אחישנה, שע"י הקריאה יחיש העת.

הוראות למעשה

- יש להוריד דמעות בעת קריאת פרשת אחרי מות ביוה"כ כי הוא
מעורר כפרת הכלל.
- הבר דעת מבין גודל מעלת הבעלי חיים הנקרבים על גבי המזבח ואינו
טועה לחשוב בצערם.
- כשבאים על אדם יסורים יתבונן שבין כה וכה יבואו עליו ולכל הפחות
יקבלם בשמחה.
- יש לאדם להתחזק בדעתו בעת שבאים עליו יסורים שיש לזה מטרה
והכל בהשגחה.
- מפרשת נדב ואביהוא ילמד האדם שצריך להתחזק במדות האהבה
היראה יחדיו שלא יהיה שבירה ח"ו.
- חורבת ירושלים היא נפילת היראה ותפילה על היראה הוא בנין
ירושלים.
- הכח של אליהו הנביא לגלות היראה ולגלות ההסתרה של כבודו
יתברך.